

майка. Въ определенъ день на годината, обикновено Ерминъ-день, се измита оджака и саждитѣ отъ него се разхвърлятъ около стожера, за да не преставало плодородието.

Огньтъ обладава особена магическа сила, която съ течение на времето намалявала или, както се изразяватъ, *огньтъ остарявалъ*, та трѣбвало да се възобнови. Ва такъвъ случай изгасявали всички огньове въ селото и произвеждали новъ огнь (младъ огнь, живъ огнь Божи огнь). Тоя огнь се получавалъ по изкуственъ начинъ, чрезъ търкане на борина или други нѣкои сухи дървета, съ ржце или съ единъ уредъ състоящъ отъ два вбити въ земята колци и едно вретено, презъ средата на което е овитъ ремъкъ или връвъ, която да го завърта. Търкането на борината и въртенето на вретеното продължава непрекъснато до като не се произведе огъня. Отъ добития по този начинъ огньъ зематъ всички за да възобновятъ огъня на домашнитѣ си огнища.

Обикновено възобновяването на огъня става презъ време на горешинитѣ (15, 16, 17 юли ст. ст.), които дни се считатъ и за празникъ на огъня. Казватъ, че презъ тѣзъ дни огньъ слизалъ и отъ небето.

Общеизвестенъ е обичая да се кладатъ и прескачатъ огньове, което въ старо време се е извършвало преимуществено въ деня на Св. Иванъ; сега такива кладатъ презъ Сирната недѣля, на Гергьовденъ и Благовецъ. На Благовецъ, освенъ дето прескачатъ презъ огнь, но си и препичитъ краката, за да не ги хапiali змиитѣ. Основата на тия обичаи изглежда да е грижата за здравословното състояние на хората, а съ тѣхъ заедно и на добитѣка. И днесъ още, при епизотиитѣ, домашни животни се прекарватъ презъ нарочно за слущая запаленъ новъ огнь.